

Arrest

nr. 176 932 van 26 oktober 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ghanese nationaliteit te zijn, op 28 april 2016 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 24 maart 2016 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 4 mei 2016 met referentnummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 juni 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 juli 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE PUTTE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verklaart van Ghanese nationaliteit te zijn, geboren te Nyinahin op 11 oktober 1991.

Op 29 juli 2014 dient de verzoekende partij een eerste aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, als bloedverwant in de neergaande lijn.

Op 28 januari 2015 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de staatssecretaris) de beslissing tot weigering van het verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Tegen deze

beslissing dient de verzoekende partij een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). Bij arrest met nummer 148 497 van 25 juni 2015 wordt het beroep tot nietigverklaring verworpen.

Op 5 oktober 2015 dient de verzoekende partij een tweede aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in zijn hoedanigheid van bloedverwant in neergaande lijn van A.P.D.

De gemachtigde van de staatssecretaris neemt op 24 maart 2016 de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit zijn de bestreden beslissingen, als volgt gemotiveerd:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 05.10.2015 werd ingediend door:

Naam: A. [...]

Voornaam: S. [...]

Nationaliteit: Ghana

Geboortedatum: 11.10.1991

Geboorteplaats: Nyinahin

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: [...]

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Artikel 40bis § 2, 3°: ‘de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van 21 jaar of die ten hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen..’

Betrokkene heeft de bloedverwantschap in neergaande lijn ten opzichte van de referentiepersoon onvoldoende aangetoond.

Betrokkene legt ter staving van de verwantschap met de referentiepersoon een geboorteakte voor waaruit blijkt dat de geboorteakte laattijdig geregistreerd werd. Gelet dat uit de in Ghana opgestelde ‘certified copy of entry in register of birth’ dd. 24.11.2011 en 12.08.2015 blijkt dat de geboorte van betrokkene werd geregistreerd op 18.11.2011, ruim 20 jaar na de eigenlijke geboorte van betrokkene, en gelet dat dit document werd opgesteld op basis van loutere verklaringen, zodat er geen rekening mee kan worden gehouden bij het op een betrouwbare wijze vaststellen van de afstamming, kan de authenticiteit en de inhoud van de voorgelegde geboorteakte niet worden erkend.

Het voorgelegde ‘verification of birth certificate’ dd. 25.08.2015 en de verklaring op eer vanwege de moeder van betrokkene dd. 26.08.2015 doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen.

Zodoende wordt de verwantschap met de referentiepersoon onvoldoende bewezen.

Het bewijs van afstamming kan echter worden geleverd door een DNA-test, uitgevoerd in het kader van een bij de FOD Buitenlandse Zaken aangespannen procedure. Indien de resultaten van deze test positief zijn, kunnen deze worden ingeroepen als bewijs van afstamming ter staving van een nieuwe visumaanvraag.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aangezien aan één van de voorwaarden voorzien in hoger vermeld artikel niet voldaan werd, wordt de verblijfsaanvraag geweigerd. De andere voorwaarden werden echter niet nagekeken. Deze beslissing belet dus de dienst Vreemdelingenzaken niet om bij de indiening van een nieuwe verblijfsaanvraag de andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht.

*Aan betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen.
Wettelijke basis: artikel 7, §1, 2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken.”*

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 27 van het wetboek internationaal privaatrecht (hierna: WIPR), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald de motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel. De verzoekende partij stelt ook dat de rechten van verdediging geschonden werden en dat er een manifeste beoordelingsfout werd gemaakt.

2.1.1. De verzoekende partij licht haar eerste middel als volgt toe:

“Artikel 2 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepaalt dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dat dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht niet enkel het dictum moet omvatten, maar tevens de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen. Terwijl artikel 3 van deze wet voorschrijft dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Daarbij moet volgens dit zelfde artikel de motivering afdoende zijn, of met andere woorden dat deze pertinent moet zijn en duidelijk te maken hebben met de beslissing.

Dat dient te worden opgemerkt dat de motivatie in de bestreden beslissing evenwel niet afdoende is. Zo wordt verzoekers verblijf op het Belgische grondgebied geweigerd enkel en alleen omdat verzoeker een geboorteakte heeft voorgelegd welke laattijdig werd geregistreerd en enkel en alleen gebaseerd is op loutere verklaringen.

Dat de zorgvuldigheidsverplichting, de motiveringsplicht en verzoekers rechten van verdediging door verweerder ernstig wordt geschonden, daar verzoeker in de onmogelijkheid verkeerde op een afdoende manier zijn verweer/argumenten te formuleren.

Dat dient te worden opgemerkt dat een beslissing, met dermate gevolgen voor verzoeker, uitsluitend gebaseerd op het feit dat deze laattijdig geregistreerd zou zijn en enkel gebaseerd is op verklaringen geen afdoende gemotiveerde beslissing kan uitmaken en zelfs onrechtmatig/onwettig is.

Dat in elk geval sprake is van een manifeste beoordelingsfout door verweerder.

2.

Dat door verweerder geenszins een voorafgaandelijk onderzoek werd ingesteld overeenkomstig art. 27 W.I.P.R. waartoe verweerder gehouden is.

Een buitenlandse akte kan in België worden erkend indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld overeenkomstig het krachtens deze wet toepasselijk recht, en meer bepaald met inachtneming van de artikelen 18 en 21 (artikel 27, § 1, eerste lid W.I.P.R.).

Er moet dus worden nagegaan of :

- a) het recht dat het W.I.P.R. aanwijst, gerespecteerd is*
- b) er geen strijdigheid is met de openbare orde (artikel 21 W.I.P.R.);*
- c) er geen sprake is van wetsontduiking (artikel 18 W.I.P.R.).*

Verweerder dient dus de rechtsgeldigheid van de door verzoeker neergelegde geboorteakte na te gaan overeenkomstig het recht van de plaats waar de geboorteakte werd opgesteld, dus m.a.w. overeenkomstig het Ghanese recht.

Verweerder diende dus voorafgaandelijk na te gaan of overeenkomstig het Ghanese recht de door verzoeker neergelegde geboorteakte een rechtsgeldige geboorteakte is.

Dit is in casu door verweerder niet gebeurd.

De loutere bewering dat met een laattijdige geboorteregistratie, louter gebaseerd op verklaringen, geen rekening kan worden gehouden bij het vaststellen van de afstamming, kan geenszins beschouwd worden als een afdoende motivatie waardoor de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen worden geschonden.

Geenszins wordt door verweerder de bevoegde Ghanese wetbepalingen weergegeven waaruit blijkt dat een laattijdige registratie, gebaseerd op verklaringen de echtheid of de geldigheid van een Ghanese geboorteakte aantast, een gevaar betekent voor de openbare orde of een vorm is van wetsontduiking.

Verweerders bewering dat met een laattijdige geboorteregistratie, louter gebaseerd op verklaringen geen rekening kan worden gehouden, toont geenszins aan dat verweerder de rechtsgeldigheid van de door verzoekers neergelegde geboorteakte heeft getoetst aan het Ghanese recht.

Door verweerder werd evenmin nagegaan of de geboorteakte gelegaliseerd werd door de bevoegde autoriteiten of voorzien is van een apostille.

Uit de bestreden beslissing blijkt evenmin dat verweerder aangaande de neergelegde geboorteakte de exceptie van de openbare orde heeft ingeroepen evenmin gesteld dat er sprake is van wetsontduiking. Uit de bestreden beslissing blijkt al evenmin of verweerder het door verzoeker neergelegde "verification of birth certificate" en verklaring op eer vanwege verzoekers moeder aan een authenticiteitsonderzoek heeft onderworpen.

In elk geval blijkt niet uit de beslissing waarom voormelde stukken niet (mede) kunnen weerhouden worden als bewijs van verwantschap.

3.

Geenszins wordt door verweerder de bevoegde Ghanese wetbepalingen weergegeven waaruit blijkt dat een laattijdige registratie, gebaseerd op verklaringen, de echtheid of de geldigheid van een Ghanese geboorteakte aantast, een gevaar betekent voor de openbare orde of een vorm is van wetsontduiking. Verzoeker verwijst naar een rapport van de Immigration and Refugee Board of Canada: "Ghana: The "Certified Copy of Entry into Registry of Births" certificate; a description of its colour, size and seals; whether the format has changed since 2003; procedures for renewal or re-issuance; who is authorized to sign the Register of Births and Deaths and whether this varies from one region to another; security features (2003-2006)"², waarin de vorm en inhoud van de in Ghana opgestelde "certified copy of entry in register of birth" wordt beschreven en waaruit duidelijk kan afgeleid worden dat een laattijdige geboorteregistratie in Ghana een meer dan normale zaak is :

"The US Department of State also indicates that most Ghanaians do not register at birth and only do so when a birth certificate is needed for immigration purposes (8 June 2006)".

Dat verweerder heeft nagelaten te onderzoeken of de voorgelegde akte overeenkomstig het toepasselijke recht, met name het Ghanese, een rechtsgeldige geboorteakte betreft.

4.

Dat er derhalve sprake is van een manifeste beoordelingsfout en van schending van het art. 27 WIPR, van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald de motiverings- en de zorgvuldigheidsverplichting en verzoekers rechten van verdediging.

5.

Verzoeker wil verwijzen naar ondermeer de arresten dd. 22.10.2015 nr. 155 101 en dd. 26.10.2015 nr. 155 239 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen waarin werd gesteld dat de loutere bewering in de bestreden beslissing dat een laattijdige geboorteregistratie, louter gebaseerd op verklaringen niet voldoet aan het art. 27 WIPR, geen draagkrachtige motivering uitmaakt. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen merkt op dat uit de bestreden beslissing zelfs niet blijkt aan de hand van welk recht de gemachtigde de rechtsgeldigheid en de echtheid is nagegaan en geenszins blijkt of de gemachtigde gemeend heeft dat de "laattijdige geboorteregistratie, louter gebaseerd op verklaringen" overeenkomstig dit niet nader bepaald toepasselijk recht de echtheid of geldigheid van de akte aantast, een gevaar betekent voor de openbare orde dan wel een vorm is van wetsontduiking."

2.1.2. De verwerende partij repliceert als volgt op het eerste middel van de verzoekende partij:

"De verzoekende partij acht voormelde rechtsregels geschonden, doordat haar verblijf enkel geweigerd wordt om de reden dat de voorgelegde geboorteakte laattijdig geregistreerd werd en gebaseerd is op loutere verklaringen. De verzoekende partij meent dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie ten onrechte geen voorafgaandelijk onderzoek zou hebben ingesteld overeenkomstig artikel 27 WIPR.

Vooreerst laat verweerder nopens de vermeende schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991, die allen de formele motiveringsplicht betreffen, gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar er ook in slaagt de motieven vevat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motieven vevat in de bestreden beslissing.

De verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek nopens de formele motiveringsverplichting (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De verweerder merkt op dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover verzoekende partij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477). In antwoord op de in het middel ontwikkelde concrete kritiek die de inhoud van de motivering en aldus de materiële motiveringsplicht betreft, laat verweerder gelden dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie geheel terecht een beslissing tot weigering van verblijf van meer

dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten aan verzoekende partij laten betekenen heeft.

De bestreden beslissing maakt uitdrukkelijk melding van volgende elementen:

“[...]”

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt afdoende dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie na grondig en zorgvuldig onderzoek van de verzoekende partij haar situatie heeft besloten tot de weigering van het verblijf van meer dan drie maanden, met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Het loutere feit dat de verzoekende partij van oordeel is dat bovenstaande overwegingen geen afdoende motivering voor de bestreden beslissing kunnen uitmaken en zelfs onrechtmatig of onwettig zouden zijn, volstaat uiteraard niet om afbreuk te doen aan de gedegen motivering van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

Verweerder laat gelden dat de gemachtigde van de Staatssecretaris op geheel zorgvuldige wijze is nagegaan of de verzoekende partij de bloedverwantschap met de referentiepersoon, in functie waarvan de aanvraag tot gezinshereniging werd ingediend, voldoende heeft aangetoond.

Evenwel diende door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie vastgesteld te worden dat de voorliggende geboorteakte ruim laattijdig geregistreerd werd én bovendien louter is gebaseerd op verklaringen, zodat de authenticiteit en de inhoud van de voorgelegde geboorteakte niet kan worden erkend.

Door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie werd bovendien gemotiveerd dat het voorgelegde ‘verification of birth certificate’ dd. 25.08.2015 en de verklaring op eer vanwege de moeder van verzoekende partij dd. 26.08.2015 geen afbreuk doet aan deze vaststellingen.

Verzoekende partij houdt een schending voor van artikel 27 WIPR en voert aan dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie ten onrechte niet zou hebben onderzocht waarom de door haar overlegde geboorteakte niet geldig is volgens Ghanees recht.

Artikel 27 van het WIPR luidt als volgt:

“§ 1. Een buitenlandse authentieke akte wordt in België door alle overheden erkend zonder dat een beroep moet worden gedaan op enige procedure indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld overeenkomstig het krachtens deze wet toepasselijk recht, en meer bepaald met inachtneming van de artikelen 18 en 21.

De akte moet voldoen aan de voorwaarden die volgens het recht van de Staat waar zij is opgesteld, nodig zijn voor haar echtheid.

Artikel 24 is, voor zover nodig, van toepassing.

Ingeval de overheid weigert de geldigheid van de akte te erkennen, kan beroep worden ingesteld bij de rechtbank van eerste aanleg, onverminderd artikel 121, overeenkomstig de procedure bedoeld in artikel 23. [Het beroep wordt ingesteld bij de familierechtbank indien de buitenlandse authentieke akte een bevoegdheid als bedoeld in artikel 572bis van het Gerechtelijk Wetboek betreft.]

§ 2. Een buitenlandse authentieke akte die uitvoerbaar is in de Staat waarin zij is opgesteld, wordt in België uitvoerbaar verklaard door de rechtbank van eerste aanleg, onverminderd artikel 121, overeenkomstig de procedure bedoeld in artikel 23 en na onderzoek van de voorwaarden bedoeld in § 1. [De vordering tot verklaring van de uitvoerbaarheid van een buitenlandse authentieke akte wordt ingesteld bij de familierechtbank indien deze akte een bevoegdheid als bedoeld in artikel 572bis van het Gerechtelijk Wetboek betreft.]

§ 3. Een gerechtelijke schikking aangegaan voor een buitenlandse rechter, die uitvoerbaar is in de Staat waar zij tot stand is gekomen, kan in België onder dezelfde voorwaarden als een authentieke akte uitvoerbaar verklaard worden.”

Verweerder laat vooreerst gelden dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een administratief rechtscollege is, dat opgericht is met toepassing van artikel 146 van de Grondwet.

Artikel 144 van de Grondwet bepaalt dat geschillen over burgerlijke rechten bij uitsluiting behoren tot de bevoegdheid van de hoven en rechtbanken en dat artikel 145 van de Grondwet voorziet dat ook geschillen over politieke rechten tot de bevoegdheid behoren van de hoven en rechtbanken behoudens echter de bij de wet gestelde uitzonderingen. De aard van het recht waarop het geschil betrekking heeft, is dus van belang om een onderscheid te maken tussen enerzijds de exclusieve bevoegdheid van de hoven en rechtbanken inzake betwistingen omtrent burgerlijke rechten en anderzijds hun principiële bevoegdheid wat betreft geschillen inzake politieke rechten, waarbij het de wetgever is toegelaten hiervan af te wijken (M. LEROY, *Contentieux administratif*, Brussel, Bruylant, 2008, 86).

Te dezen is de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie de overheid die bevoegd is tot het verlenen van verblijfsrecht van meer dan drie maanden. Zij is derhalve gerechtigd om bij de uitoefening van deze bevoegdheid de doorwerking van de vreemde akte te onderzoeken en desgevallend deze met toepassing van artikel 27, § 1, eerste lid van het WIPR te weigeren wanneer zij meent dat de rechtsgeldigheid van deze buitenlandse akte niet kan worden vastgesteld overeenkomstig

het krachtens het WIPR toepasselijke recht, en meer bepaald met inachtneming van de artikelen 18 en 21 van het WIPR.

Gelet op het betoog van de verzoekende partij dient erop gewezen te worden dat artikel 27 van het WIPR in fine bepaalt: "Ingeval de overheid weigert de geldigheid van de akte te erkennen, kan beroep worden ingesteld bij de rechtbank van eerste aanleg (...) Het is de rechtbank van eerste aanleg die aldus bevoegd is kennis te nemen van een vordering inzake de erkenning van een buitenlandse akte".

Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat deze gebaseerd is op het feit dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie de geboorteakte niet in aanmerking neemt als bewijs van bloedverwantschap tussen de verzoekende partij en dhr. A. P. D., die zij als bloedverwant in neergaande lijn aanduidt, wegens laattijdige registratie van deze akte en omdat het document zou zijn opgesteld op basis van loutere verklaringen, waardoor de authenticiteit en de inhoud ervan niet kan worden erkend, zodat het bloedverwantschap onvoldoende is aangetoond.

Met andere woorden berust de motivering van de in casu bestreden beslissing onder meer op een beslissing tot het niet erkennen van een buitenlandse akte.

Verweerder laat dan ook gelden dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geen rechtsmacht bezit om zich uit te spreken over de rechtsgeldigheid van de beslissing tot niet-erkenning van de buitenlandse akte. Dit behoort immers tot de exclusieve bevoegdheid van de rechtbank van eerste aanleg, wat ook uitdrukkelijk erkend wordt in het verzoekschrift van verzoekende partij.

Verweerder benadrukt daarbij dat verzoekende partij eerder een beroep indiende tegen een beslissing dd. 28.01.2015 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoekende partij ontwikkelt in het kader van dit beroep dezelfde kritiek, die door uw Raad beantwoord werd als volgt:

"Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat deze gebaseerd is op het feit dat de verwerende partij de geboorteakte niet in aanmerking neemt als een bewijs van bloedverwantschap tussen de verzoekende partij en de referentiepersoon, wegens de laattijdige registratie van deze akte, met name ruim dertien jaar na de geboorte van de verzoekende partij en omdat het document zou zijn opgesteld op basis van loutere verklaringen, waardoor de authenticiteit en de inhoud ervan niet zouden kunnen worden erkend, zodat de bloedband onvoldoende bewezen zou zijn.

Met andere woorden berust de motivering van de bestreden beslissing onder meer op een beslissing tot het niet erkennen van een buitenlandse akte. De Raad heeft geen rechtsmacht om zich uit te spreken over de rechtsgeldigheid van de beslissing tot niet-erkenning van de buitenlandse akte zoals blijkt uit voorgaande bespreking. Dit behoort immers tot de exclusieve bevoegdheid van de rechtbank van eerste aanleg. Derhalve dient de Raad vast te stellen zonder rechtsmacht te zijn in zoverre het betoog van de verzoekende partij gericht is tegen het niet erkennen van de geboorteakte." (R.v.V. nr. 148.497 van 25 juni 2015)

Zie in die zin ook:

"Met andere woorden berust de motivering van de bestreden beslissing onder meer op een beslissing tot het niet erkennen van een buitenlandse akte. De Raad heeft geen rechtsmacht om zich uit te spreken over de rechtsgeldigheid van de beslissing tot niet-erkenning van de buitenlandse akte zoals blijkt uit voorgaande bespreking. Dit behoort immers tot de exclusieve bevoegdheid van de rechtbank van eerste aanleg. Derhalve dient de Raad vast te stellen zonder rechtsmacht te zijn in zoverre het betoog van de verzoekende partij gericht is tegen het niet erkennen van de geboorteakte." (R.v.V. nr. 145.491 van 18 mei 2015).

En ook:

"Waar het eerste middel ertoe strekt de Raad te verzoeken uitspraak te doen over het al dan niet ten onrechte niet erkennen van de buitenlandse geboorteakte omwille van de laattijdige opstelling en het feit dat het werd opgesteld op basis van verklaringen, moet de Raad erop wijzen dat hij geen rechtsmacht heeft. In de mate dat het middel de Raad noopt om te oordelen over het al dan niet geschonden zijn van burgerlijke rechten, is dit, gezien de bevoegdheidsverdeling tussen de gewone hoven en rechtbanken en de administratieve rechtscolleges voorzien in de artikelen 144 en 145 van de Grondwet, dan ook onontvankelijk (RvS 8 maart 2002, nr. 104.512; RvS 7 oktober 2008, nr. 186.878).

Er dient daarenboven op gewezen te worden dat de wetgever, in artikel 27, § 1, vierde lid van het WIPR, ook uitdrukkelijk heeft gesteld dat de rechtbank van eerste aanleg bevoegd is om te oordelen aangaande betwistingen inzake de geldigheid van een buitenlandse authentieke akte. Het komt de Raad derhalve geenszins toe om zich uit te spreken over de wettigheid van het materieel motief van de overweging van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en voor Maatschappelijke Integratie dat de geboorteakte van verzoekster in België niet erkend wordt (RvS 25 februari 2009, nr. 100.806; RvS 23 mei 2009, nr. 193.626)." (R.v.V. nr. 128 029 van 8 augustus 2014)

In zoverre de verzoekende partij verwijst naar het rapport van de Immigration and Refugee Board of Canada en daaruit meent af te leiden dat een laattijdige geboorteregistratie in Ghana een meer dan normale zaak is, laat verweerder gelden dat dit weinig ernstig is.

Verweerder merkt vooreerst op dat verzoekende partij met haar kritiek als zou een laattijdige geboorteregistratie in Ghana een meer dan normale zaak zijn, volledig voorbij gaat aan de vaststelling van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie dat de geboorteakte werd opgesteld op basis van loutere verklaringen.

Verweerder benadrukt in het bijzonder dat de geboorteakte werd opgesteld enkel en alleen op basis van verklaringen. Verklaringen die bovendien werden afgelegd ruim 20 jaar na de eigenlijke geboorte van verzoekende partij. De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie heeft dan ook geheel terecht besloten dat met dit document geen rekening kan worden gehouden om op een betrouwbare wijze de afstamming vast te stellen.

Er dient te worden benadrukt dat de verzoekende partij in haar inleidend verzoekschrift op geen enkele wijze het motief weerlegt dat stelt dat de voorliggende geboorteakte uitsluitend opgesteld werd op basis van loutere verklaringen.

Verweerder wijst verder op het GHANA Country of Origin information (COI) Report van 11 mei 2012, dat nopens een laattijdige geboorteregistratie het volgende vermeldt:

“31.02 The US State Department Country Reciprocity Schedule for Ghana, on the subject of birth certificates, noted that: “The majority of registrations are not made at the time of birth, and often no registration is made until an individual requires a birth certificate for immigration purposes. Registrations not made within one year of an individual’s birth are not reliable evidence of relationship, since registration, including late registration, may often be accomplished upon demand, with little or no supporting documentation required.”

Verweerder kan derhalve bezwaarlijk voorhouden dat een laattijdige geboorteregistratie in Ghana een meer dan normale zaak is.

In zoverre de verzoekende partij tot slot wijst op enkele arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, merkt verweerder nog op dat deze arresten geen enkele precedenterwaarde hebben.

Terwijl verzoekende partij ook niet aantoont dat een onderzoek onder het Ghanese recht tot een andere conclusie zou kunnen leiden.

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat diende te worden besloten tot de weigering van het verblijf van meer dan drie maanden, met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels, het zorgvuldigheidsbeginsel inclusief.

Terwijl de verzoekende partij zich ook niet dienstig kan beroepen op de vermeende schending van de rechten van verdediging.

“Het volstaat te stellen dat de rechten van verdediging op het administratiefrechtelijk vlak alleen in tuchtzaken bestaan. Derhalve zijn de rechten van verdediging niet van toepassing op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de Vreemdelingenwet.” (R.v.V. nr. 1842 van 20.9.2007)

Het eerste middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen.”

2.1.3. De artikelen 2 en 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 schrijven voor dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende dient te zijn. Het begrip ‘afdoende’ impliceert dat de motieven pertinent en draagkrachtig dienen te zijn (RvS 15 juni 2011, nr. 213.855) en dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris het verblijf weigert omdat de verwantschap met de referentiepersoon onvoldoende is bewezen door de geboorteakte die werd voorgelegd. De gemachtigde van de staatssecretaris verwijst naar de laattijdige registratie van de geboorteakte, louter gebaseerd op verklaringen, die werd voorgelegd in het kader van de aanvraag. De gemachtigde van de staatssecretaris besluit dat, gelet op het geheel van deze elementen, de authenticiteit en de inhoud van beide voorgelegde geboorteakten niet kan worden erkend.

De verzoekende partij meent dat de motivering van de bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met betrekking tot de door haar neergelegde geboorteakte niet afdoende is. Zij wijst op het onderzoek dat overeenkomstig voormeld artikel 27 van het WIPR moet worden gevoerd. De verzoekende partij geeft vervolgens aan dat de voormelde motivering geenszins aantoont dat de gemachtigde van de staatssecretaris de rechtsgeldigheid van de neergelegde geboorteakte heeft getoetst aan het Ghanese recht, dat uit de motivering van de bestreden beslissing tot weigering van

verblijf van meer dan drie maanden niet blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris de exceptie van de openbare orde heeft ingeroepen en dat niet wordt gesteld dat er sprake is van wetsontduiking.

Vooreerst moet wordt vastgesteld dat in de bestreden beslissing geen juridische grondslag wordt aangegeven, waarop de gemachtigde van de staatssecretaris zijn conclusie van niet-erkenning van de geboorteakten steunt. Zowel in het verzoekschrift als in de nota met opmerkingen wordt er toepassing gemaakt van artikel 27 van het WIPR.

In casu werd een buitenlandse geboorteakte voorgelegd als bewijs van de afstammingsband. De erkenning of niet-erkenning van de buitenlandse geboorteakten diende dan ook te gebeuren volgens de bepalingen van het WIPR. Artikel 27 van het WIPR bepaalt in het bijzonder:

“§ 1. Een buitenlandse authentieke akte wordt in België door alle overheden erkend zonder dat een beroep moet worden gedaan op enige procedure indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld overeenkomstig het krachtens deze wet toepasselijk recht, en meer bepaald met inachtneming van de artikelen 18 en 21.

De akte moet voldoen aan de voorwaarden die volgens het recht van de Staat waar zij is opgesteld, nodig zijn voor haar echtheid.

Artikel 24 is, voorzover nodig, van toepassing.

Ingeval de overheid weigert de geldigheid van de akte te erkennen, kan beroep worden ingesteld bij de rechtbank van eerste aanleg, onverminderd artikel 121, overeenkomstig de procedure bedoeld in artikel 23. Het beroep wordt ingesteld bij de familierechtbank indien de buitenlandse authentieke akte een bevoegdheid als bedoeld in artikel 572bis van het Gerechtelijk Wetboek betreft.

§ 2. Een buitenlandse authentieke akte die uitvoerbaar is in de Staat waarin zij is opgesteld, wordt in België uitvoerbaar verklaard door de rechtbank van eerste aanleg, onverminderd artikel 121, overeenkomstig de procedure bedoeld in artikel 23 en na onderzoek van de voorwaarden bedoeld in § 1. De vordering tot verklaring van de uitvoerbaarheid van een buitenlandse authentieke akte wordt ingesteld bij de familierechtbank indien deze akte een bevoegdheid als bedoeld in artikel 572bis van het Gerechtelijk Wetboek betreft.

§ 3. Een gerechtelijke schikking aangegaan voor een buitenlandse rechter, die uitvoerbaar is in de Staat waar zij tot stand is gekomen, kan in België onder dezelfde voorwaarden als een authentieke akte uitvoerbaar verklaard worden.”

Alle Belgische overheden kunnen een buitenlandse authentieke akte erkennen zonder dat er eerst een procedure moet gevoerd worden. Dat is het systeem van 'de plano' erkenning. De erkenning kan gebeuren door de ambtenaar van de burgerlijke stand, zonder enige rechterlijke tussenkomst. De ambtenaar van de burgerlijke stand moet de buitenlandse authentieke akte wel aan een controle onderwerpen.

Voorafgaandelijk benadrukt de Raad dat zijn rechtsmacht, overeenkomstig de in de artikelen 144-146 van de Grondwet vervatte bevoegdheidsverdeling tussen de gewone hoven en de rechtbanken enerzijds en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen als administratief rechtscollege anderzijds, is uitgesloten indien de wetgever een beroep heeft opengesteld bij de gewone hoven en rechtbanken tegen de beslissing van de administratieve overheid. De Raad benadrukt dan ook dat hij zich niet uitspreekt over de wettigheid van de weigering tot erkenning van de buitenlandse geboorteakte op zich door de gemachtigde van de staatssecretaris, daar hij hieromtrent geen rechtsmacht heeft, gelet op het beroep dat tegen zulke weigering overeenkomstig artikel 27, § 1, vierde lid, van het WIPR openstaat bij de familierechtbank. Dit gegeven neemt echter niet weg dat de Raad conform artikel 39/1, § 1, tweede lid, *juncto* artikel 39/2, § 2, van de Vreemdelingenwet de wettigheid dient te beoordelen van de weigering van verblijf van meer dan drie maanden en aldus kan nagaan of de motivering van de bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden afdoende is om verzoeker dit verblijf van meer dan drie maanden te weigeren (*cf.* RvS 18 maart 2009, nr. 191.552).

Uit voormeld artikel 27 blijkt dat deze bepaling doorverwijst naar verschillende andere artikelen van het WIPR en dat de echtheid van de akte wordt beoordeeld op grond van het recht van de Staat waar zij is opgesteld. Volgens de verzoekende partij is dit het Ghanese recht, de gemachtigde van de staatssecretaris doet hierover echter in het geheel geen uitspraak. Ook blijkt uit voormeld artikel 27 dat de rechtsgeldigheid van de akte wordt vastgesteld overeenkomstig het toepasselijke recht zoals aangeduid door het WIPR – ook dit recht is volgens de verzoekende partij het Ghanese recht, maar ook wat dit aspect betreft, dient te worden vastgesteld dat de gemachtigde van de staatssecretaris hierover in het geheel geen uitspraak doet –, met inachtneming van de artikelen 18 en 21 van voormeld wetboek.

Zoals de verzoekende partij in haar verzoekschrift ook zelf aangeeft, heeft voormeld artikel 18 betrekking op wetsontduiking en voormeld artikel 21 op de openbare orde-exceptie.

Zoals eerder gesteld ontbeert de bestreden beslissing een juridische grondslag voor de niet-erkenning van de geboorteakten. Er is geen enkele verwijzing naar artikel 27 van het WIPR hoewel dit het wettelijk kader is dat de erkenning of niet-erkenning van buitenlandse akten beheerst. Verder blijkt uit de bestreden beslissing zelfs niet aan de hand van welk recht de gemachtigde van de staatssecretaris de rechtsgeldigheid en de echtheid van de akte is nagegaan en blijkt uit de motivering van de bestreden beslissing geenszins of de gemachtigde van de staatssecretaris gemeend heeft dat de *“laattijdige geboorteregistratie, louter gebaseerd op verklaringen”*, overeenkomstig dit niet nader bepaald toepasselijk recht, de echtheid of geldigheid van de akte aantast, een gevaar betekent voor de openbare orde dan wel een vorm van wetsontduiking is.

Met haar betoog maakt de verzoekende partij dan ook aannemelijk dat de bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden geen afdoende gemotiveerde beslissing is en dat de artikelen 2 en 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 zodoende zijn geschonden.

Waar de verwerende partij in de nota met opmerkingen verwijst naar het arrest van de Raad van 25 juni 2015 met nummer 148 497, wijst de Raad erop dat arresten in het continentaal stelsel geen precedentswaarde hebben. Daarenboven heeft de huidige bestreden beslissing betrekking op een nieuwe aanvraag, waarbij onder meer nieuwe stukken voorgelegd werden. Hetzelfde geldt voor de arresten van 18 mei 2015 en 8 augustus 2014.

Het eerste middel is in de aangegeven mate gegrond. Deze vaststelling leidt tot de vernietiging van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. De overige aangevoerde schendingen behoeven geen verder onderzoek.

De vernietiging van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden impliceert dat *in casu* ook het aan de verzoekende partij op 24 maart 2016 betekende bevel om het grondgebied te verlaten dient te worden vernietigd. De vernietiging van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden leidt namelijk tot de vaststelling dat de verblijfsaanvraag van de verzoekende partij nog in behandeling is en zij in afwachting van een beslissing, overeenkomstig artikel 52, § 1, tweede lid, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, kan beschikken over een attest van immatriculatie.

Aangezien een onderdeel van het aangevoerde middel tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen leidt, is er geen noodzaak tot onderzoek van de overige middelen, noch van de overige in het onderzochte middel aangehaalde bepalingen of beginselen (RvS 18 december 1990, nr. 36.050; RvS 24 oktober 2002, nr. 111.881).

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 24 maart 2016, tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20), wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig oktober tweeduizend zestien door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

M. RYCKASEYS